

7,5 миленијума српског порекла

у Вести, Мишљена 16. фебруар 2013.

(Фото: Wikipedia)

Закључак

Позната је и Волтерова изрека: „Лакше је веровати у лаж, која се чула по хиљаду пута, него у истину, која се чује први пут“.

Католичка црква од најранијих времена изражавала је неограничену мржњу према Србима. Запад је од увек себе проглашавао „цивилизованим“, а Србе називао „варварским“, цитира Олга Луковић-Пјановић, према француском Ларусу XX века. Геноциде чињене над српским живљем, католичка црква никада није ни покушавала да спречи. Замерали су Србима на начину живота, на поштовањима према умрлим, на заједничком обрађивању земље и слично, што Олга Луковић-Пјановић, напротив, истиче као српске традиције и понос.

Како каже: „Шта Запад зна о заједничком орању и копању, о мобама и прелима, о косидбама и комушању кукуруза. Српски традиционални живот вековно се заснивао на светињама попут оне: „Љуби ближњега свога као самога себе“.

Књига Олге Луковић-Пјановић „Срби народ најстарији“ обилује историјским доказима и цитатима аутора свих нација, на свим живим и мртвим светским језицима. Из свега изнетог, Срби су били распрострањени од Индије до Атлантика, најмање два миленијума пре Христа.

Нажалост, данас их је све мање и мање, распарчавају нас на различите начине, служећи се највише оном старом латинском изреком још из Цезаревог доба: „Дивиди ет импера“, што значи: „Завади па владај“. Последња уништавања су најстрашнија и најмасовнија, а „цивилизовани“ Запад ћути. Нестајањем народа нестаје и његов језик, све више славских свећа се гаси. У чије име се то ради? Зашто се Срби убијају у тако великом броју, а да при томе свет ћути, пита се Олга?

Који је циљ толико узвишен да може оправдати варварско убиство једне нације?
Који циљ је довољно велик да може оправдати таква средства масовног уништења читавог једног народа?

Веде се класификују као химне, које садрже народне обичаје, мудрости, пословице и изреке, а датирају од 3 до 6 хиљада година пре Христа. И српске славе са пратећим молитвама, како у прастара времена тако и данас спадају у ред Веда.

Аутохтонистичка школа заступа теорију да су сви народи који су живели на данашњим словенским просторима као и у пределима Дачије, Тракије, Балкана, у јужној Русији и средњој Европи различита имена народа српскога порекла. Ова школа, поред Балкана и централне Европе, налази постојбину Срба и у Италији, на Пиринејима, у Бретанији, Хелвечији, Скандинавији, па и у северној Африци и Малој Азији.

Противник ове школе, напред је наведено, је германска Берлинско-Бечка школа, која данас тријумфује на већини катедри историје и она науку води погрешним, смишљеним, путем, који одговара интересима политике.

Бирнуф (Emile Burnouff) у свом есеју о Ведама истражује порекло Индо-Европљана кроз Веде, које су настајале у време „**аријевске заједнице**“. Он налази да се ведске породице заснивају на светости брачног јединства, окружени вером и друштвеним традицијама. Своје доказе изводи из родбинских имена, која од давних времена припадају **заједничкој раси народа**. А ми знамо да су родбински и породични називи у српском језику задржали обележја архаичности и аутентичности до данас.

Истраживач, Швајцарац Адолф Пикте (Adolphe Pickter) написао је дело „**Индо-Европско порекло или првобитни Аријевци**“, у коме пише „У давној прошлости једна раса расла је у првобиној колевци, надарена мудрошћу, грандиозна, строге природе, радом је победила сурове материјалне услове свога опстанка. Затим долази до њиховог развоја и патријархалног уређења. Та бујна раса развила је свој језик, савршен и пун интуиције за узвишену поезију. Због своје бројности морали су да се селе, а сеобама им се мењао и језик. Вековима од овога народа настало је више народности. Те сеобе одиграле су се у миленијуме пре Христа, од Индије до Атлантика“. Он закључује да је тај бројни народ послужио као основа за развој мноштва људских група, које су из њега произашле. Пикте такође тврди да је језик тога народа био основ за многе језике, који су из њега настали. „Заједничке основе овога језика нађене су у Санскриту и Зенду. Отуда помисао да сви индо-европски народи потичу од једнога стабла“. За њихов језик Пикте каже да је био неконтролисана слобода и он га назива „језиком мајке“. Пикте такође пише, био је то језик Веда, богат једносложним глаголским коренима од којих се суфиксима ствара изобиље изведница свих врста. Његов гласовни систем је једноставан и складан. Разликује три рода и седам падежа, чиме јасно означава деклинације.

Заменички наставци за три лица и бројеве омогућују разликовање нијанси времена и начина. **Према свим предњим описима тог језика најближи је српском. Таква складност не налази се нигде сем у српском језику.**

Олга Луковић-Пјановић у својим истраживањима потврђује да су из српског језика настали и грчки и латински, али као из пелазгијског стабла. Она је цитирала **Француза Левека (Levesque)**, који је поредио српски са латинским и грчким језиком и закључио: (1) да је српски језик дао прве и најстарије елементе латинском језику; (2) да су староседеоци Лациума били словенске расе, Срби; и (3) да су се Срби тамо настанили још у време док се језик ограничавао готово само на изразе најпречих потреба. Емил Бурноф наводи како латински придев „*humanus*“ произлази из српског „уман“, а што је такође везано за ведско „*aum*“ (изговара се на санскритском ом) и у индуском језику означава три божанства (Браму, Випну и Шиву).

А Грегор Данковски закључује да се грчка и латинска граматика слажу са српском. По Стабону, латински је најпре био централна група дијалеката сабинског језика, а Сабини су били древни Срби, аутохтони становници Апенинског полуострва, што такође потврђује и Милан Будимир. Хомеров учитељ је знао пелазгијски језик, а у Хомерово доба није се правила разлика између трачког и грчког језика.

Хекатеј из Милета, 500 година пре Христа, оставио је писане трагове да су Атињани Трачани (Срби). Цески историчар Далемил наводи: „Има једна земља где се говори српски“, а Данковски цитира: „Трачани, Гети, Дачани и Мезани, сви говоре српски“. Платона су због његове мудрости Грци сматрали божанским, а он каже како у грчком језику има много варварских речи. Херодот је био старији од Платона и он наводи да се у његово време у Грчкој говорило „варварским“ језиком.

Сократ такође тумачи да су Грци били потчињени Варварима па су отуда говорили њихов језик. Он такође закључује да су Варвари народ старији од Грка. Према Данковском назив Варвари настао је од барбарос променом сугласника услед прилагођавања грчком, ради лакшег изговарања. Слично је тумачење и Сократово. Према Платону су древни Пелазги, названи од Грка Варварима, били антички Срби и говорили су српски. Има натписа да су Србе називали и Етрурцима, док су они сами себе звали Рашанима.

О томе пише **Ненад Ђорђевић** у делу „Етрурци или Рашани“, а **Светислав Билбија** као да му одговара својим делом „Рашани а не Етрурци“. **Билбија је етрурско писмо дешифровао посредством ћириличних слова.**

Пишући о Ведама **М. Ф. Неве** наводи: „... да су отмене, снажне, једноставне, а да нису лишене уметничке вредности“. Он такође каже: „Овај језик је звучан, музикалан, чудесан, хармоничан и изненађујућег богатства форме и слике“.

Буе за српски језик каже:

„Српски језик је богат, енергичан и хармоничан, подједнако добро пристаје мушком и женском роду, добар је за опевање љубавних песама и нежности, као и великих крвавих подвига. Звучан је и отмен. Србин говори полагано, не правећи паузе и својим језиком на најлепши начин изражава пристојност. Душу српску загрева јужно сунце. Конструкције реченица у српском језику су једноставне, имају изузетан смисао за прецизност, маштовитост и српским се говори пристојно (за разлику од грчког којим се муца и гестикулира). Ако су икада један језик и један народ били створени за владавину јавним расправама, то су сигурно српски језик и српски народ“. Буе закључује: „Срби поседују толико лепе поезије и само то би требало да обавезе све остале народе да уче њихов језик“.

Швајцарац Адолф Пикте рекао је, да је живео само зато да докаже који народ је говорио језиком ведских химни. На жалост, смрт га је прерано зауставила на том племенитом задатку. Павел Шафарик је недвосмислен у тврдњи да је то српски народ и да је говорио српским језиком. Исто је тврдио и Атињанин Халкокондил, пишући да су то били Трибали, Трачани и и Илири, као најстарији и највећи међу тадашњим народима, а то су били Срби.

Утврђено је да су Веде нераздвојно везане са српским језиком и прожете српским песништвом. Веда на српском има значење вида и знања (у смислу унутрашњег сазнања). Како је рекао Сипријан Робер: „Сви словенски језици су настали од српског језика, језика Прамајке“. У српском језику корен вид задржава ведско-српско значење светог, унутрашњег, метафизичког знања.

Познато је да су хрватски сељаци говорили чакавским дијалектом, док је загребачка господа одувек настојала да говори немачким, италијанским, латинским или мађарским. Чакавски дијалект говори се у граничном појасу према источном делу Аустрије и Мађарској, где живе градишћански Хрвати. Они су ту доселили из северног јадранског приморја током XVI века и донели свој говор, који је прави хрватски, којим су говорили њихови сељаци. Под утицајем Панславистичког покрета чехословачких романтичара Колара и Шафарика у Хрватској долази до Илирског покрета, чији је носилац био Људевит Гај. Мајка Људевита Гаја била је Немица, рођена Шмит. Гај је желео да за хрватски књижевни језик усвоји српски, па је најпре предложио да се језик назове илирским, са идејом каснијег преименовања у српско-хрватски, односно у Хрватској чак хрватско-српски, што је имало смишљене политичке последице ишчезавања српског језика, а тиме и српске националности.

Професор др. Лаза Костић у књизи „Крађа српског језика“ пише да је дата идеја дело националиста, док сами Хрвати избегавају да о томе отворено разговарају. Међутим, сам Људевит Гај је 1846. године у листу „Даница“ отворено признао да је за хрватски књижевни језик узео језик српског народа.

Ђуро Даничић се олако сагласио са хрватским предлогом, чиме им је учинио огромну услугу, за чега Олга Луковић-Пјановић каже да није имао политичког образовања и да није прозрео хрватске намере, што им **Вук Караџић** никада не би учинио.

Американцима, Канађанима и Аустралијанцима не пада на памет да мењају име енглеског језика, којим говоре, као што ни Белгијанци, Луксембуржани, Швајцарци па ни франкофонски Африканци не мисле да мењају име француском језику.

Историјски, име Словен потиче из периода римског освајања српских територија. Том приликом Римљани су одводили робље, а мушка имена тих Срба претежно су се завршавала са слав, као: Мирослав, Србислав, Крунослав, Братислав и слично (што је код Срба имало значење славнога – glorious), а у латинском се изговарало sklav или sclavus (са значењем роба), од чега је временом настало Словен.

Истим словенским језиком говорили су Гети, Сармати, Скити, Дачани и Трачани, што тврде Страбон, Апендини и Овидије. А како касније наводе Суровјецки и Шафарик, па Добровски, Милојевић и Живанчевић ради се о српском језику.

Према Херодоту, када је реч о Словенима, ради се о великој људској групи народа који је припадао индо-европској раси и заузимао просторе источне Европе, данашње Пољске, Мађарске, Аустрије, Чешке и Балкана са територијама данашњих српских земаља.

На основу античких писаца недвосмислено је да су сва грчка острва, са континенталном територијом и Италијом били насељени Трачанима, што потврђује Страбон. Сви су они говорили грчко-илирски или илирским (словенским, значи српским) језиком, коме су централна зона били Подунавље и црноморска обала Дачије. Трачани (Срби) су се одатле ширили по Европи, а ширио се и њихов језик.

Лоренц Суровјецки и Павел Шафарик су у врло документованој студији изнели непобитне тврдње да су Срби живели у Подунављу и Панонској низији и одатле се ширили на север и запад. Они такође наводе да је папа Јован X (914. до 929. године) тврдио да су Илири и Трачани били Словени (а то значи Срби).

Према томе, језик који је **Овидије**, римски песник и савременик Христов, научио док је боравио у изгнанству на обали Црнога Мора, био је српски. Упркос свих претрпљених измена, које се дешавају у свим језицима, српски је остао поетичан. Ако се поштује идеја о континуитету латинског и грчког језика, по којој логици се то исто не дозвољава српском, тим пре што се ради о народу називаном **Трачани, Трибали, Сармати, Венди, Венети, Винди или Вани, па и Анти, а увек се суштински ради о Србима**, који су себе, по тврдњи Шафарика, свуда и увек називали својим српским именом.

По тврдњи Грегора Данковског, а према Овидију, Гети су били Словени и припадали роду Трачана, били су храбар и праведан народ и говорили су словенски (односно српски) језик.

Олга Луковић-Пјановић цитира Француза Пејсонела, који износи тврдњу да се српски, поред европских земаља говорио и у више земаља Азије. **Говорио се и на дворовима турских царева, поред турског као званичан језик.** Само се по различитим областима у маломе разликовао у дијалектима, што је логично за све језике.

Олга такође износи пример Стјепана Митрова Љубише, који наводи пример црногорског племена Паштровића које је живело на истом простору од праисторијских времена. Слично је писао и Јован Цвијић, географ светског угледа и председник Српске Краљевске Академије.

Олга Луковић-Пјановић, према предању њене мајке тврди да су њихови пра-родитељи **живели у драгачевском крају још у доба Александра Великог, а то значи бар 400 година пре рођења Христа.** Сви ови примери потврђују тврдње да смо на Балкану настањени од преисторијских времена.

Константин Јиречек је изрекао мисао, која каже: „Никада се на земљи није догодило да један подјармљени народ потпуно нестане а да не остави капљу своје крви у жилама победника, или реч у њиховом језику“. Позната је и Волтерова изрека „Лакше је веровати у лаж, која се чула по хиљаду пута, него у истину, која се чује први пут“.

Напомене:

Посредством родбинских веза сазнадох да је **аутор књиге „Од Индије до Србије“ Доброслав Јевђевић.** Написао је малу књигу, веома великог значаја. Велики је број истакнутих имена који су дали огроман допринос у откривању српске прошлости, значајне не само за нас Србе, већ за светску историју уопште. **Посебно место, овде, припада др Олги Луковић-Пјановић, која је највећи поборник Аутохтонистичке школе и у својим књигама сасвим одређено указује на области које још треба истраживати.** **Србима остаје да прилагоде своје уџбенике историје доказаним истинама о својој прошлости, како будуће генерације не би више наседале фалсификованим неистинама освајачких народа.**

Веома сам захвалан Милану Берићу, који је највише допринео да овај текст дође у руке многобројним Србима, поштоваоцима правде и истине.

Крај